

SSG - Maja Blagovič o projektu Zlati prah v očeh, ki je posvečen poetiki Miroslava Košute

»Upam in mislim, da je to zgodba za vsakega moškega in vsako žensko«

Zlati prah v očeh, najnovejša produkcija Slovenskega stalnega gledališča, je po besedah Maje Blagovič »predstava o moškem in ženski, o ljubezni, družinju in razhajanju«. Predpremierna gledališko-glasbenega projekta, pod kate-rega se igralka tržaškega ansambla podpisuje z Juretom Ivanušičem, bo danes ob 20.30 v čedajski cerkvi Santa Maria dei battuti, premiera pa v soboto v mali dvorani tržaškega Kulturnega doma. Predstava je hommage Miroslavu Košuti, tržaškemu pesniku in dolgoletnemu ravnatelju Slovenskega stalnega gledališča. Zamisel zanjo je dala Maja Blagovič.

»Miroslav Košuta je bil dolga leta moj umetniški vodja, bil je tako rekoč moj oče, ko sem prišla pred 31 leti v Trst. Takrat sem ga sicer spoznala predvsem v drugačni luči, kot direktorja, ko pa sem z leti in svojo zrelostjo odkrivala njegovo poezijo, sem ga vedno bolj dojemala kot nekaj izjemnega: malo moških ima namreč tako razvito tudi žensko plat. Košutova poezija mi je že dolgo pri srcu, zato se mi zamisel o takem projektu meša po glavi že nekaj let. Ko se mi letos v gledališču dali možnost, da pripravim samostojen nastop, sem ga končno lahko uresničila.«

Kako je potekalo delo?

Celo poletje sem prebirala te silne pesmi in pesniške zbirke, se ukvarjala s tem, kako bi jih predstavila, kaj bi izpustila; nekaterih na primer zavestno nisem hotela omenjati, ker so preveč boleče, drugih se niti ne upam dotikati, ker nimam teh izkušenj, ki so Košuto zelo prizadele. Vsekakor sem hotela iz poezije narediti gledališko predstavo, ki govori o odnosu med moškim in žensko, o tem, kako si v tem našem kratkem potovanju skozi življenje večkrat ne pridemo skupaj in ostanemo otoki, kot pravi Košuta: vsakdo sredi morja sam, če pride ptica, kmalu odleti, ne vprašamo se kam ...

Maja Blagovič

FOTODAMI@N

To sem naredila iz ženskega stališča, čeprav sem se trudila, da bi iz obeh, saj vemo, kot pravi Ježek, da sta v vsakem človeku dva človeka. Upam, da mi je uspelo, ampak to mora povedati publika.

K sodelovanju ste povabili tudi Jureta Ivanušiča

Za soigralca sem si izbrala vsestranskega umetnika, izjemnega glasbenika. In naredila sva predstavo, v kateri sva združila tri umetniške govorce: glasbo, besedo in igro. Sama nisem pevska, nisem izobrazena v tej smeri, tako da se opravičujem, če kaj ne bo ... Velika imena so namreč zmagovala festivale s Košutovimi pesmimi od leta 1976 dalje, velika imena so jih pela. Jaz lahko skromno rečem, da sem jim skušala dodati gledališko dušo in v tem smislu tudi zapojem. Upam, da bo publiki všeč, da se bo spomnila tistih časov in da bo kdo zapel tudi z nami.

Predvsem pa je moja želja, da bi lju-

dje prislunili poeziji. Priznati moram, da bi si želela še več predstav o poeziji. Vedno mi je bila pri srcu, mislim, da je podajati ljudem poezijo zelo odgovorno delo. Dobra poezija je sredstvo, s katerim lahko prislunehš nečemu v sebi ... in se očistiš: kot bi šla burja skozi tebe. Če si vsak dan privočiš malo poezije, lahko na novo zadiháš.

Košutov opus je zelo obsežen: katerim vsebinam ste dali poudarek?

To je zgodba o nemoči sobivanja oziroma tistih redkih trenutkih med moškim in žensko, ki so nepopisno lepi in nepozabni. O ljubezni, upanju, o tem, kako se rojeva umetnost v nas, o tem, da nimaš kril, da bi vzlele. To je predstava o moškem in ženski, o ljubezni, družinju in razhajanju.

Upam in mislim, da je to zgodba za vsakega moškega in vsako žensko, saj je Košutova poezija zelo široka.

Jure Ivanušič in Maja Blagovič

FOTODAMI@N

V Trst ste sredi 80. let prišli prav na Košutovo povabilo. Kakšni spomini vas vežejo na tisti čas?

Takrat sem v Ljubljani igrala v predstavi Gozd Ostrovskega in so me povabili v Dramo v službo, na produkcije pa je hodil tudi Miroslav Košuta in naju je z Jurcem (Vladimirjem; op. nov.) povabil v Trst. Trst je bilo zame takrat prav mesto na robu sveta, kot pravi Košuta: mislila sva, da greva za eno lepo, a se jih je nekako nabralo enaintrideset. Zdaj je to moj dom. Nikoli nisem nikjer živela tako dolgo obdobje in sedaj čutim Trst kot svoje mesto. Šli pa smo skozi strašne faze v tem Trstu. Ko sem prišla leta 1983 je bil tu sedemnajstčlanski ansambel, z Miro Sardoc in vsemi ostalimi: s spoštovanjem in ljubeznijo sem se učila in igrala igrala igrala, včasih od igranja nisem uspela živeti! Potem je Trst počasi postal nezanimiv za matico, zdaj pa k sreči postaja spet zanimiv. To je tok življenja, počasi eno gledališče zatone, pa

se v drugem zberejo pravi ljudje, zgodijo se neke energije in upam, da se bo to začelo tudi tukaj dogajati.

V gledališkem listu ste zapisali, da se imate za štajersko Tržačanko, da vas na Štajerskem imajo za Tržačanko, Tržačani pa za Štajerko ...

To pomeni, da nikjer nisem doma. Večkrat se v Trstu počutim Štajerko, ker ljudje enostavno drugače obravnavajo tistega, ki je rojen tukaj. Ampak sem tudi že dovolj stara, da se s tem ne obremenjujem več. Se pa počutim večkrat tudi Tržačanko.

Ko sem nekemu fotografu čestitala za prejete nagrade, mi je dejal: pa saj to ni važno, važno je, da dobro slikaš. To skušam dopovedati tudi svojim sinovom: da smo važni mi sami, ne to, kaj drugi o nas govorijo. In če si sam pošten s sabo, je mislim vse v redu. Tudi to, kar počneš.

Poljanka Dolhar

NOVA GORICA - Skupina Laibach na odru SNG s komadi plošče Spectre

»Ljudje, to je tudi vse«

»That's All Folks«, posneti glas pevca skupine Laibach Milana Frasa je v petek zvečer v dvorani Slovenskega narodnega gledališča v Novi Gorici zaključil nastop slovenskega benda. Legendarna zasedba iz Trbovelj je v Novi Gorici nastopila kar dvakrat v istem večeru, saj je povpraševanje bilo res veliko. V sklopu nove glasbene turneje »Napravimo to deželo spet sproščeno!« se je bend odločil, da obišče kar nekaj slovenskih gledališč, poleg tega pa se bo odpravil tudi v Italijo, Nemčijo, Švico, Slovaško in Avstrijo.

V novogoriškem gledališču je malo po sedmi uri zadonela skladba Te Deum - Prelude francoskega skladatelja Charpentiera. Takoj po posneti skladbi, ki smo ji verjetno že vsi prislunili vsaj enkrat pred televizijskimi programi, ki jih je prenašala evrovizija, pa so se na odru prikazali člani zasedbe Laibach in zaigrali uvodni komad Eurovision. Poleg karizmatičnega pevca Milana Frasa so na odru stali še Mina Špiler, Jani Novak, Janez Gabrič, Luka Jamnik in Sašo Vollmaier. V poldrugi uri dolgem koncertu so člani benda predstavili veliko komadov nove plošče Spectre, ki je izšla marca letos za angleško glasbeno založbo Mute Records. Tu mislim na primer na pesmi Walk With Me, Americana, We

Skupina Laibach na odru Slovenskega narodnega gledališča v Novi Gorici

MIRO MAJČEN

Are Millions And Millions Are One in pa predvsem na izredno Bossanova, neke vrste »histerično«, electro punk skladbo. Za bendom so se na platnu brez prestanka vrteli posnetki vojnih konfliktov, vojaških čet, odlomki pesmi, sugestivni vizualni efekti, idr. Poskrbljeno je bilo seveda tudi za poseben »svetlobni spektakel«, ki je že značilen za nastope slovenskega pionirja industrialne glasbe.

Po komadu Resistance Is Futile in posrečeni pesmi The Whistleblowers je prišla na vrsto še skladba Under The Iron Sky, ki spada v glasbeno kuliso filma Iron Sky. Fras in ostali so nato zaigrali starejši komad Leben Tod in priredbo pesmi Bo-

ba Dylana Ballad Of A Thin Man. Po krajšem odmoru se je bend ponovno vrnil na oder in publiko »razburil« še s starima uspešnicama Alle Gegen Alle in Tanz Mit Laibach.

»That's All Folks« - »To je tudi vse«, Laibachi nikoli ne razočarajo!

R.D.

SSG - Jutri

Timon Atenski

V sklopu zelenega programa Slovenskega stalnega gledališča bo jutri ob 20.30 v veliki dvorani tržaškega Kulturnega doma na sporedu predstava Timon Atenski. Shakespeareova drama bo zaživela v priredbi in režiji Janeza Pipana, na odru pa bodo nastopili člani SNG Nova Gorica; v naslovni vlogi Bine Matoh, ob njem pa še Janez Starina, Radoš Bolčina, Ivo Barišič ... Predstava, ki je seveda odprta tudi ne abonentom, je opremljena z italijanskimi nadnapisi.

Slavni atenski bogataš Timon razsipno deli bogastvo ljudem, ki prijateljujejo z njim predvsem iz koristljubja. Ko bankrotira, njihovo lažkanje zamenja nevhvaležnost in nepripravljenost, da bi mu v stiski pomagali. Zapustijo ga vsi, ki so bili prej deležni njegove neizmerne radodarnosti. Soočenje s človeško dvoletnostjo je kruto. Dramska izpeljava zgodbe o ljudomrzniku postavlja njegovo puščavniško usodo nasproti njegovi prej prekipeljavici človekoljubnosti. Preobrazba je radikalna, saj se razsipni dobrotnik ob lastnem ekonomskem propadu sooči z družbo, ki medsebojne vezi tke na osnovi aktivnega pritoka denarja ...